

Двамата приятели се заинтригували много от историята. А Асан, понеже видял, че не му вярват, им казал:

– Приятели, хайде да отидем и да потърсим какво е станало с онези кесии с жълтици, които ми дадохте. Хайде да отидем и да намерим вехтошаря, който взел делвата.

Тръгнали те. Тук разпитвали, там разпитвали, накрая го намерили. Разпитали го. Показал им той къде държи делвите си. Разпознал Асан своята делва. Бръкнал вътре – извадил от делвата кесията с жълтици. От 100 жълтици – 99 стояли – нали една бил похарчил.

– Хайде сега – казал той – да отидем да намерим онзи орел, който ми задигна чалмата.

Качили се те високо в планината. Вървели, вървели, стигнали чак горе в планината, където орелът си бил направил гнездо за малките орленца. Като погледнали орелът бил направил чалмата на гнездо и излюпил орленцата си там.

– Хайде да проверим бързо дали жълтиците са още там – казал въжарят – преди да се е върнала орлицата.

Бръкнали – какво да видят – жълтиците там. Преброили ги – 99. И тогава двамата приятели казали:

– Ти, Асане, си честен човек. Доказа, че е така.

Тогава онзи приятел, който намерил оловото, казал:

– Виждате ли, приятели, не са важни парите, а късметът. Колко пъти пари му давахме на този човек – не забогатя, а забогатя от онова парче олово, дето го намерих на пътя.

